

Θρασύτητα κατά της αρχής

στην κοινωνία, αφού μέσω αυτής αποκτά κανείς δύναμη και ισχύ. Ο Πλάτων συγκυριαστικά τον Θρασύμαχο μεταξὺ των σοφιστών και μιλάει γι' αυτόν με πολλή πικρία για τις ανήθικες σοφιστικές του θεωρίες και για τις αντιλήψεις του τις σχετικές με την Ηθική και το Δίκαιο. Ο Θρασύμαχος θεωρούσε ότι η έννοια του Δικαίου εκφράζει το συμφέρον του ισχυρότερου· γι' αυτόν, το άριστο πολίτευμα ήταν η τυραννίδα και ως υπόδειγμά της είχε τη Μακεδονία του Αρχελάου.

Πολιτικού περιεχομένου είναι ο λόγος του *Υπέρ Λαρισίων* και ένα προοίμιό του *Περί πολιτείας*, το οποίο διαιρείται σε δύο μέρη: στο κυρίως προοίμιο και στην πρόθεση. Σύμφωνα με τον χαρακτήρα των ψευδοδημοσθένειων προοιμίων, είναι μια *επιτίμησις*, στην οποία ασκείται κριτική στην παρακμή του κράτους και συνιστάται επιστροφή στην *πάτριον πολιτείαν*. Αντιπροσώπευε τον τύπο των σοφιστών «σώμα επί πλείστα ήδη αὐταρκές» και ενδιαφερόταν, όπως ο Πρόδικος και ο Πρωταγόρας, για το πρόβλημα της φυσικής.

2) φιλόσοφος και δάσκαλος της σοφιστικής από την Κόρινθο. Υπήρξε μαθητής του Σωκράτη και δάσκαλος του Στίλπωνος από τα Μέγαρα. Ίσως ανήκε και ο ίδιος στη Μεγαρική Σχολή, αν και αυτό δεν είναι αποδεδειγμένο. Είναι, πάντως, διαπιστωμένο ότι γνωριζόταν με τον Ιχθύα, τον μαθητή του Ευκλείδη. [II]

Θρασυμήδης, ο (Μυθ.)· γιος του Νέστορος και της Αναξίβιας ή της Ευριδίκης, αδελφός του Αντίλοχου, πατέρας του Σύλλου και παππούς του Αλκμέωνος. Πήρε μέρος στην τριωική εκστρατεία μαζί με τον πατέρα του και τον αδελφό του Αντίλοχο, γι' αυτό του αποδίδονται και επίθετα που έχουν σχέση με τον πόλεμο (μενεπτόλεμος, ιππόδαμος κ.λπ.). Στην *Οδύσσεια* αναφέρεται πως, για να σώσει τη ζωή του αδελφού του, ο Θρασυμήδης σκότωσε τον Μάρι, γιο του Αμισωδάρου, βασιλιά της Λυκίας, γι' αυτό ονομάστηκε και *αντίθεος*. Στην Πύλο, στα Ιστορικά Χρόνια τον τιμούσαν ως ήρωα και έδειχναν τον τάφο του κοντά στον τάφο του Νέστορος. [II]

Θρασυμήδης, ο (αρχ.)· Πάριος ανδριαντοποιός και αρχιτέκτονας του α' μισού του 4ου π.Χ. αιώνα, γιος του Αριγνώτου. Σύμφωνα με τον Πausανία (2, 27, 2), φιλοτέχνησε το χρυσελεφάντινο άγαλμα του Ασκληπιού για τον ναό του στην Επίδαυρο. Το άγαλμα είχε το μισό ύψος από τον Ολύμπιο Δία του Φειδία και έφερε την υπογραφή του καλλιτέχνη.

Αν και το έργο δεν σώζεται, ιδέα για τη μορφή του και την εντύπωση που προκαλούσε δίνει η περιγραφή του Πausανία: ο θεός καθόταν σε θρόνο και με το ένα χέρι κρατούσε ράβδο, ενώ το άλλο το είχε πάνω από το κεφάλι φιδιού. Στα πόδια του θεού ήταν ξαπλωμένος σκύλος. Ο θρόνος του ήταν διακοσμημένος με ανάγλυφες παραστάσεις που είχαν ως θέματα άθλους Αργείων ηρώων (φόνος της Χίμαιρας από τον Βελλεροφόντη, Περσέα αποκτόπτονα το κεφάλι της Μέδουσας).

Ο τύπος του αγάλματος του Ασκληπιού σε δύο αναθηματικά ανάγλυφα και σε μερικά νομίσματα της Επίδαυρου αντιστοιχεί με την περιγραφή του

περιηγητή. Η πρώτη ομάδα νομισμάτων χρονολογούνται στο β' μισό του 4ου π.Χ. αιώνα και παριστάνουν τον γενειοφόρο θεό με το πτυχωτό ιμάτιο γύρω από τον καλύτερο κορμό και τα πόδια καθισμένο σε κάθισμα χωρίς ερεισίνωτο, ενώ τα χέρια κρατούν το ραβδί και αγγίζουν το φίδι, αντίστοιχα. Η λεπτομέρεια του σκύλου έχει επίσης αποδοθεί. Τα νομίσματα της δεύτερης ομάδας από τους χρόνους του Αντωνίου Πίου δείχνουν το άγαλμα μέσα σε μια αλλοποιημένη παράσταση του δωρικού περριπτερου ναού και συμβάλλουν θετικά στην ταύτιση της μορφής του Ασκληπιού των νομισματικών τύπων με τον Ασκληπιό του Θρασυμήδη.

Ο χριστιανός απολογητής Αθηνάγορας θεωρεί το έργο του Θρασυμήδη δημιούργημα του Φειδία, ίσως λόγω της ομοιότητας της παράστασης των δύο θεών.

Έργο του Θρασυμήδη ήταν και χάλκινος ανδριάντας, όπως φαίνεται από την υπογραφή του σε βάθρο από την Επίδαυρο: «Χαρμαντίδας... αδα Έπιδαύριος / Απόλλωνν Ασκληπιώ άνέθηκεν Θρασυμήδης έποίησεν».

Σε άλλη επιγραφή, στην οποία αναγράφονται τα έξοδα της ανοικοδόμησης του ναού του Ασκληπιού, αναφέρεται και κάποιος Θρασυμήδης, που κατασκεύασε την οροφή του και δύο πόρτες –μία ξύλινη και αυτήν της κύριας εισόδου– από χρυσό και ελεφαντόδοντο. [II]

Θρασύτητα κατά της αρχής (Ποιν. Δίκ.)· με τον εννοιολογικά ανακριβή αυτόν όρο χαρακτηρίζονται στον Ελληνικό Ποινικό Κώδικα δύο ειδικότερες περιπτώσεις προσβολής κατά της πολιτειακής εξουσίας, λόγω συμμετοχής σε παράνομες δημόσιες υπαιθρίες συναθροίσεις: Πρώτον, η περίπτωση συμμετοχής σε νόμιμα εκ των προτέρων απαγορευμένη, από την αρμόδια αρχή, δημόσια υπαίθρια συνάθροιση (προβλέπεται τιμώρηση με φυλάκιση μέχρι έξι μηνών ή με χρηματική ποινή). Και, δεύτερον, η περίπτωση κατά την οποία κάποιος που μετέχει σε δημόσια υπαίθρια συνάθροιση δεν απομακρύνεται από το πλήθος, μολονότι ο αρμόδιος πολιτικός ή στρατιωτικός υπάλληλος έχει ήδη καλέσει νόμιμα τρεις φορές το συγκεντρωμένο πλήθος να διαλυθεί (προβλέπεται τιμώρηση με φυλάκιση μέχρις ενός έτους ή με χρηματική ποινή). Επομένως, για το αξιόποιο απαιτείται είτε, σύμφωνα με την πρώτη περίπτωση του άρθρ. 171 Ποιν.Κ., να έχει η συνάθροιση εκ των προτέρων νόμιμα απαγορευθεί από την καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδια αρχή και παρ' όλα αυτά να μετέχει κάποιος σ' αυτήν ηθελημένα και εν γνώσει της απαγόρευσης, είτε, σύμφωνα με τη δεύτερη περίπτωση του ίδιου άρθρου, να έχει προσκαλέσει η καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδια αρχή νόμιμα το συγκεντρωμένο πλήθος τρεις φορές (σε χρονικά διαστήματα με εύλογη μεταξύ τους απόσταση) να διαλυθεί και παρ' όλα αυτά κάποιος ηθελημένα να μην απομακρύνεται από τη συνάθροιση, έστω και αν έλαβε γνώση της τριπλής πρόσκλησης.

Η διάταξη του άρθρ. 171 Ποιν.Κ., που ρυθμίζει το αδίκημα της «θρασύτητας κατά της αρχής» με την πιο πάνω διττή σημασία, έχει την προέλευσή της στο αντίστοιχο άρθρ. 168 Ποιν.Κ. 1834 και επιδιώκει

Θρασύτητα κατά της αρχής

κυρίως την αντιμετώπιση σοβαρού κινδύνου για την έννομη τάξη από δημόσιες υπαιθρίες συγκεκριμένες οι οποίες γαρούν κατά τις περιστάσεις να προσλάβουν τον χαρακτήρα στάσεως (πρβλ. Αιτιολ. Εκθ. Σχεδ. Ελλ. Ποιν.Κ. 1924 υπ' άρθρ. 140 Σχεδίου, σ. 282), ενώ δεν αρκούν απλές υπόνοιες τέτοιου κινδύνου, ούτε η απλή ύπαρξη κινδύνου κυκλοφοριακής ανωμαλίας (Ηλ. Γάφου, *Ποιν. Δίκ. Ειδ. ΜΑ'* 1957, σ. 101· και Διον. Φιλίππου, «Μερικές σκέψεις για την προστασία των δημοσίων υπαιθρίων συναθροίσεων», στο συλλογικό έργο *Νομικές Μελέτες Συλλόγου ΕΔΠ Νομικής Σχολής Παν/μίου Θράκης*, τεύχ. 2., Κομοτηνή 1981, 225-234: 232). Σύμφωνα, πάντως, με την υπ' αρ. 4/1999 Γνωμοδότηση του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου (Ποιν.Χρ. ΜΟ' 1999, 373-375: 374 στήλη α'), θεωρείται ως συνταγματική η απαγόρευση πορειών κ.λπ. κατά την ώρα κυκλοφοριακής αιχμής στις κεντρικές οδικές αρτηρίες των πόλεων, στις εθνικές οδούς κ.λπ. και με την έννοια αυτή κρίνεται νομικά δυνατή η πραγματοποίηση της πορείας και η συνύπαρξή της σε καθορισμένη λωρίδα ή επί πεζοδρομίου ταυτόχρονα με την παράλληλη κυκλοφορία των οχημάτων.

Η διάταξη του άρθρ. 171 αφορά επομένως (α) *συναθροίσεις*, δηλ. συγκεντρώσεις πλήθους εν τάσει ή πορεία, άρα και διαδηλώσεις με τη μορφή πορείας· (β) *δημόσιες*, δηλ. ελεύθερα προσιτές, έστω και με καταβολή αντιτίμου, στον οποιονδήποτε και όχι σε ορισμένο μόνο κύκλο προσώπων· και (γ) *υπαιθρίες*, δηλ. πραγματοποιούμενες σε δρόμους, πλατείες, πάρκα ή άλλους μη περιτειχισμένους χώρους.

Πότε οι αρχές δικαιούνται να απαγορεύσουν τις δημόσιες υπαιθρίες συναθροίσεις ορίζεται πρωτίστως από το άρθρο 11 § 2 εδ. β' του Συντάγματος. Κατ' αυτό, «οι υπαιθρίες συναθροίσεις μπορούν να απαγορευτούν με αιτιολογημένη απόφαση της αστυνομικής αρχής, γενικά, αν εξαιτίας τους επικείται σοβαρός κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια, σε ορισμένη δε περιοχή, αν απειλείται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής, όπως νόμος ορίζει» [πρβλ. και ά. 11 §2 εδ. α' Ευρ. Συμβ. Δικ. του Ανθρώπου: ν.δ. 53/1974, με την οποία επιτρέπονται περιορισμοί της ελευθερίας συναθροίσεων για λόγους, μεταξύ άλλων, προάσπισης της τάξης ή πρόληψης του εγκλήματος (ορθότερα: και πρόληψης της αταξίας / for the prevention of disorder or crime, κατά το αγγλικό κείμενο)]. Ειδικότερες ρυθμίσεις για την απαγόρευση και τη διάλυση δημοσίων συναθροίσεων περιέχουν το ν.δ. 794/1971 «περί δημοσίων συναθροίσεων», το β.δ. 269/1972 «περί εγκρίσεως του Κανονισμού διαλύσεως δημοσίων συναθροίσεων» και το β.δ. 168/1972 «περί καθορισμού χώρων όπου απαγορεύεται η πραγματοποίησης συναθροίσεων», τα οποία, μολοντί θεσπίστηκαν κατά τη διάρκεια του καθεστώτος της 21.4.1967, εξακολουθούν ακόμη να ισχύουν και να εφαρμόζονται στο πλαίσιο του ισχύοντος Συντάγματος (άρθρ. 112 §1 Συντ.). Από τις ρυθμίσεις αυτές πρωταρχικής σημασίας για τις ατομικές ελευθερίες των πολιτών είναι εκείνες που ορίζουν, κατ' εφαρμογή της σχετικής συνταγματικής επιταγής, ότι «η απόφασις περί απαγορεύσεως δημοσίας συναθροί-

σεως εν υπαίθρω δέον να περιέχει τους λόγους τους δικαιολογούντας, κατά την κρίσιν του εκδόντος ταύτην οργάνου, τον επικείμενον κίνδυνον της δημοσίας τάξεως και ασφαλείας και την αδυναμίαν αποτροπής αυτού δι' άλλων ηπιωτέρων της απαγορεύσεως μέτρων» (άρθρ. 6 §3 ν.δ. 794/1971) και ότι η αστυνομική αρχή μπορεί να διαλύσει μια δημόσια συνάθροιση μόνο στις περιοριστικά αναφερόμενες πέντε περιπτώσεις του νόμου και αφού προηγουμένως τηρήσει τη σχετική νόμιμη διαδικασία (άρθρ. 7 ν.δ. 794/1971 και β.δ. 269/1972). Ορθά επομένως έχει κριθεί από τα ελληνικά δικαστήρια ότι δεν συνιστά αξιόποινη θρασύτητα κατά της αρχής η συμμετοχή σε δημόσια συνάθροιση που απαγορεύθηκε με την ελλιπή αιτιολογία ότι συντρέχουν λόγοι «δημοσίας ασφαλείας, τάξεως και κυκλοφορίας» (έλλειψη τυπικής νομιμότητας λόγω μη τηρήσεως των ουσιαστών νομίμων τύπων για την έκδοση διοικητικής πράξεως). Για να είναι η πράξη αξιόποινη, θα πρέπει, άρα, η αιτιολογία που απαγορεύει τη συνάθροιση να είναι ειδική και εμπεριστατωμένη, και τούτο συμβαίνει όταν (α) αιτιολογείται η κρίση ότι επικείται κίνδυνος σοβαρής διατάραξης της δημόσιας ασφαλείας ή της κοινωνικοοικονομικής ζωής σε περίπτωση πραγματοποίησης της υπαιθρίας συνάθροισης· και (β) εκτίθενται οι λόγοι οι οποίοι κατά την κρίση του απαγορευόντος οργάνου σχετίζονται με τις ιδιαίτερες περιστάσεις της συγκεκριμένης συνάθροισης και δικαιολογούν (αα) τη συνδρομή αυτού του κινδύνου καθώς και (ββ) την αδυναμία αποτροπής του κινδύνου με άλλα, ηπιότερα από την απαγόρευση, μέτρα (αρχή της αναλογικότητας, άρθρ. 25 in fine Συντάγματος – πρβλ. και Γιάννη Α. Μπακόπουλου, *Το δικαίωμα του συνέρχεσθαι*, Αθήνα, εκδ. Α.Ν. Σάκκουλα, 1995, σελ. 146). Επίσης, θα πρέπει οι συμμετέχοντες στην απαγορευθείσα συνάθροιση να τελούν εν γνώσει της απαγορεύσεως και αυτό να αιτιολογείται επαρκώς στην εις βάρος τους καταδικαστική απόφαση για θρασύτητα κατά της αρχής, άλλως η απόφαση τυγχάνει αναιρετέα για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας (ΑΠ 1766/1988, ΝοΒ 37, 615, Ποιν.Χρ. ΑΘ' 1989, 580). Περαιτέρω, αναιρετέα, καθίσταται μια τέτοια απόφαση όταν δεν προσδιορίζεται μεταξύ άλλων, εάν η μη απομάκρυνση των κατηγορουμένων μετά την τρίτη πρόσκληση ήταν ηθελημένη (ελλιπής αιτιολογία ως προς τη συνδρομή του στοιχείου του δόλου των κατηγορουμένων: ΑΠ 124/1981, Ποιν.Χρ. ΑΑ' 1981, 481). Σημειώνεται ότι, σύμφωνα με την ίδια νομολογία, να μεν οι λόγοι που επιβάλλουν την απαγόρευση απόκεινται στην κρίση της αρμόδιας αρχής και δεν ελέγχονται από τα ποινικά δικαστήρια, ελέγχεται όμως υποχρεωτικά από αυτά η νομιμότητα έκδοσης της διοικητικής πράξης για την απαγόρευση της συνάθροισης (ΑΠ 782/1979, Ποιν.Χρ. ΚΘ' 1979, 883' ΑΠ 957/1993, Ποιν.Χρ. ΜΓ' 1993, 699).

Αμφισβήτηση εξακολουθεί ωστόσο να υπάρχει για το αν η συμμετοχή σε μη νόμιμα απαγορευμένη συνάθροιση και η «προβολή αντιστάσεως κατά της επιχειρηθείσας διαλύσεως της» δεν είναι αξιόποινη διότι αίρεται ο άδικος χαρακτήρας των πράξεων της θρασύτητας κατά της αρχής (έτσι: Ι.Ε. Μανωλεδάκης στα Ποιν.Χρ. ΚΣΓ' 1976, 780-

Θραυσματοδόχη

784· Τριμ. Πλημ. Βερ. 1227/1976, Αρμεν. 1979, 317-323 με παρ. Α.Χ. Μαργαρίτη· ΑΠ 782 / 1979, Νο Β 271, 1142-1147 με παρ.: η νομιμότητα είναι στοιχείο του αδικού, ΑΠ 1766/1988, ΝοΒ 37,615, Ποιν.Χρ. ΛΘ' 1989, 580), ή διότι δεν στοιχειοθετείται καν το αδίκημα της θρασυότητας κατά της αρχής (Εφ.Θεσ. 1300/1975, Ποιν.Χρον. ΚΣΤ' 1976, 769-772· Γνμδ. Εισ. Πλημ. Θεσ. 2/1978, Αρμεν. 1979, 64-69 με παρ. Α.Χ. Μαργαρίτη: η νομιμότητα είναι στοιχείο της αντικειμενικής υποστάσεως). Ορθότερη φαίνεται να είναι η πρώτη άποψη, διότι έχει μεγαλύτερη δογματική συνέπεια (πρβλ. άρθρ. 20 Ποιν.Κ.) και διότι οδηγεί σε επιτυχέστερα αποτελέσματα αντεγκληματικής πολιτικής χωρίς να περιορίζει ουσιαστικά την άσκηση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι. ΝΕΣΤΩΡ Ε. ΚΟΥΡΑΚΗΣ [I]

Θράσων, ο (αρχ.)· Έλληνας γλύπτης της Ελληνιστικής Εποχής. Ο Στράβων (14, 641) σημειώνει ότι, μετά τον ναό της Εφεσίας Αρτέμιδος, είδε μερικά έργα του Θράσωνος, μεταξύ των οποίων ήταν αγάλματα της Πηνελόπης και της Ευρύκλειας καθώς και άγαλμα της Εκάτης, το οποίο ταυτίστηκε με το λατρευτικό είδωλο της Εκάτης που βρισκόταν, σύμφωνα με τον Πλίνιο (*Φυσική Ιστορία* 34, 91), στον οπισθόδομο του ναού και ήταν φτιαγμένο από πάλλευκο μάρμαρο. Ο ίδιος ο Πλίνιος αναφέρει Θράσωνα στον τελευταίο κατάλογο των γλυπτών και ίσως είναι έργο αυτού του καλλιτέχνη ο τύπος της Εκάτης του 2ου π.Χ. αιώνα ως άλλη εκδοχή στην τρισώματη του Αλκαμένους: είναι η θεότητα με τα τρία κεφάλια και τα έξι χέρια της Γιγαντομαχίας του βωμού της Περγάμου. Για τη χρονολογία του καλλιτέχνη χρήσιμη είναι επιγραφή με την υπογραφή ενός γλύπτη «γιου του Θράσωνος», οι χαρακτήρες της οποίας είναι μεταγενέστεροι του 4ου π.Χ. αιώνα. [II]

Θραυπής, η (Thraupis) (Ζωολ.)· γένος Στρουθιόμορφων Πτηνών της οικογένειας Thraupidae (πρώην Tanagrinae). Η οικογένεια αυτή περιλαμβάνει 191 είδη, αποκλειστικά της αμερικανικής ηπείρου. Ζουν

Θραυπής. Το είδος Thraupis episcopus.

στα δάση και στους κήπους, κυρίως στις τροπικές περιοχές. Τα μικρά αυτά πουλιά έχουν μήκος 10-20 εκατοστόμετρα, είναι εύσμημα, με κοντό λαϊμό και κωνικό χοντρό ράμφος, το οποίο φέρει εγκοπή στην άκρη της άνω γνάθου. Στην εύκρατη βόρεια Αμερική εμφανίζονται μόνο τα είδη Piranga olivacea, P. rubra και P. ludoviciana με ζωηρόχρωμο φτέρωμα.

Ένα λιγότερο επιδεικτικό είδος, το P. flara, έχει ευρύτερη περιοχή εξάπλωσης από τη νότια Αριζόνα έως την κεντρική Αργεντινή. Το πιο εκπληκτικό τροπικό γένος είναι το Tangara, που περιλαμβάνει περίπου 50 μικρόσωμα είδη. Τυπικό είναι το «παραδείσιο» πουλί T. chilensis, μήκους 13 εκατοστόμετρων, το οποίο καλείται στα Ισπανικά siete colores, λόγω των επτά αποχρώσεων του, στις οποίες περιλαμβάνονται το χρυσό, το πορφυρό και το κόκκινο. Είδη του γένους Tanagra απαντούν στο Μεξικό και νοτιότερα. Από τα 8 είδη του γένους Thraupis, το Th. episcopus (ή T. virens) είναι κοινό από το Μεξικό ως το Περού και έχει εισαχθεί στη Φλόριδα. [Br.]

Τα πουλιά αυτά τρέφονται με καρπούς και δευτερευόντως με Έντομα, σε όλα τα στάδια της ανάπτυξης (κάμπιες, χρυσαλλίδες, ενήλικα). Η φωλιά τους, σε σχήμα κυπέλλου, χτίζεται σε ποικίλο ύψος στα δέντρα· μερικά είδη φτιάχνουν σφαιρικές φωλιές με είσοδο από τα πλάγια. Γεννούν 2-5 αυγά, που επωάζονται από τη θηλυκιά για 12-14 ημέρες. Οι νεοσσοί έχουν στην αρχή λίγα πούπουλα· παραμένουν στη φωλιά για 12-24 ημέρες, ανάλογα με το ύψος στο οποίο αυτή έχει χτιστεί: στα είδη εκείνα που κατασκευάζουν τη φωλιά τους κοντά στο έδαφος η ανάπτυξη των νεοσσών είναι ταχύτερη. [II]

► ΡΟΔΙΝΟΚΙΛΗ.

θραύση, η (αγγλ. fracture, γαλλ. rupture) (Αντ. Υλικών)· η κατάλυση της συνέχειας των σωματιδίων ενός υλικού η οποία οφείλεται σε υπέρμετρη καταπόνησή του. Αν ένα κομμάτι ενός υλικού υποβληθεί στην επίδραση εξωτερικών δυνάμεων οι οποίες προκαλούν θλίψη, στρέψη, κάμψη ή λυγισμό, το κομμάτι αυτό αρχικά αντέχει χάρη στην ελαστικότητα (συστοχή) της ύλης. Πέρα όμως από ένα όριο, το οποίο ονομάζεται «όριο ελαστικότητας», το υλικό παθαίνει μόνιμη παραμόρφωση και διατηρεί τη μορφή που του έδωσε η εξωτερική δύναμη. Αν η δύναμη αυξηθεί περισσότερο, για κάποια τιμή της προκαλείται κατάλυση της συνέχειας της ύλης και το υλικό θραύεται (σπάζει). Το όριο στο οποίο προκαλείται η θραύση ονομάζεται «όριο θραύσεως». ► ΥΛΙΚΑ (ΑΝΤΟΧΗ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ). [La.]

θραύσματα, τα (Στρ.)· τα κομμάτια στα οποία διασπάται ένα βλήμα, μια οβίδα ή μια βομβίδα (οπλοβομβίδα ή χειροβομβίδα). Κατά την έκρηξη του βλήματος τα θραύσματα διαμορφώνουν δέσμες, η μορφή των οποίων καθορίζει τη δραστηριότητα και την αποτελεσματικότητα αυτών των βλημάτων. [II]

θραυσματοδόχη, η (Στρ.)· κατασκευήσμη (πρόχωμα, ανάχωμα) το οποίο δέχεται τα θραύσματα των βλημάτων και προφυλάσσει έτσι τους ανθρώπους και τα υλικά που βρίσκονται πίσω της. [II]

